

Μιά μικρή προσευχή

(Απόσπασμα από χειρόγραφο του Α. Ι. Σολζενίτσιν,
που φυλάσσεται στη Μονή των σπηλαίων του Ποσκώφ)*

Πόσο εύκολο νὰ ζῶ μαζί σου, Κύριε!
Πόσο εύκολο νὰ Σε πιστεύω!
Όταν τὸ πνεῦμα μου ψάχνει ἀπεγνωσμένα
ἢ ἀτονεῖ μὲς τὴν παραζάλη,
ὅταν κι ὁ ἐξυπνότερος ἀνάμεσά μας
ἀδυνατεῖ νὰ δεῖ πέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ βράδυ,
μὴ ξέροντας ἐπαύριο τὸ τί δεῖ γενέσθαι -
Ἐσὺ μοῦ στέλνεις τὴ φώτιση νὰ γνωρίζω
ὅτι ὑπάρχεις καὶ ὅτι θὰ μεριμνήσεις
νὰ μὴ χαθοῦν ὅλοι οἱ ὁδοὶ τῆς ἀγαθότητός Σου.
Ἀπ' τὴν κορφή τῆς κοσμικῆς δόξας
κοιτάζω μὲ δέος τὸν δρόμο μου πίσω
- ἀπίστευτος δρόμος, ἀνέλπιδος,
τὸν δρόμο ποὺ μόνος μου
δὲ θὰ μποροῦσα νὰ δημιουργήσω, τὸν δρόμο
ἀπ' ὅπου μποροῦσα νὰ στέλνω στὴν ἀνθρωπότητα
ἓνα καθρέφτισμα τῶν ἀκτίνων Σου.
Κι ὅσο χρόνο χρειαστῶ ἀκόμη
θὰ μοῦ τὸν δώσεις.
Κι ὅ,τι δὲν καταφέρω
σίγουρα θὰ τὸ ἔχεις παραχωρήσει σὲ ἄλλους.

* Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ π. Τύχωνα Σεβκούνωφ, σχεδόν **ἄγιοι**.
Πνευματικὲς ἀφηγήσεις ἀπὸ τὴ Ρωσία τοῦ χθες καὶ τοῦ σήμερα.
Ἐκδόσεις Ἐν πλῶ, 2012, σ. 180.